

ni paljo armust, et ma ommas waemas ja surma wallus hingamist saan. Ma tahhan mitte ees piddi teitele roewaks olla, sest jummal wostab pea mo hadda lõppetada. — Oh jummal, sinno holeks annan ma omma waimo! — heida armo minno peale! — Mis sa arwad? Se riikas mees sõimas tedda ja ütles: eks sa lähhed mitte, sinna foer! tahhad sa ennast veel tais lakkuda, et sa void hullu peaga sest mailmast ãrraminna. Olleksid sa omma noore ja sees middagid kofkospannud, siis olleks sul wanna ja sees mitte pudo ollewad. Kui ta sedda olli ütlend läks temma ãrra ja se waene mees nüttis viige ãrdaste. Oh jummal sinna nääd ja tead! ni paljo ütles temma. Eiene üks koddanik, kes sedda emalt näggi ja kulis, ning sellel mitte ennam kui üks karolin rahha olli, mis eest ta piddi sel pával omma meelet jahutama, tulli ja andis sel waesel sedda rahha, fui se waene mees sedda näg-

gi, ütles temma: armas issand! ehk teie ollete enne sele kahjo teinud, et teie ni paljo rahho mulle onnate? Mul ei ole puljo tarvis, sest jummal peastab mind pea sest Kurjast mailmast, koddanik waskas; wotta ja pruki sedda enne sele hingamiseks. Waene mees läks ãrra ja koddanik waatis, kuhho ta piddi minnema. Eisel pával läks koddanik selle piisepesse maia sisse, kus sisse se wanna mees olli läinud ja ta olli jubba omma hinge ãrrannud, ning üks lauso rammat kui ka nattuke leiba olli laua peal. Nahhosisse süddamega olli temma ommad käed rinna peale ning ommad silmad finni pannud. Kui koddanik sedda näggi, öhkas ja ütles temma: oh kui se riikas mees ommete sedda peaks näggema! — Kes teab ehk se waene mees faebab praego temma ülle jummalal kohto istme ees!

Opetus.
Mis se aitab, kui üks riikas siin mait-